

עת"א 18465/12/13 - ע.ס. נגד שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

02 ינואר 2014

עת"א 13-12-18465 ס' (אסיר) נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר ואח'
בפני כב' השופט רון שפירא
העוטר ע.ס.

1. שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר
2. מדינת ישראל

המשיבים

נגד

הנתן

החלטת שב"ס שלא לשילבו בשיקום קבוצתי.

פסק דין

ענייןיה של עתירה זו בשני סעדים. העוטר טוען נגד חיובו במצב ערבי לצורך הוצאתו לחופשה וכן טוען הוא נגד החלטת שב"ס שלא לשילבו בשיקום קבוצתי.

העוטר מרצה מאסר עולם ושווה בכלל דמן תקופה ממושכת. בעבר שולב בסביב חופשיות. חופשיותו הופסקו לאחר שסוג אסיר אלמ"ב. נגד החלטה זו הוגשה עתירה בבית משפט זה, עת"א 11-03-56630. העתירה נדחתה. עם זאת, לאחר חלוף זמן ובעקבות בדיקה יזומה של שב"ס הוסר הסיגוג כאסיר אלמ"ב, ואולם נשארו בעין מגבלות שהוטלו עליו, לרבות תנאי המחייב אותו להמציא ערבי ליציאתו לחופשה וללויו מהכלא הביתה ובחזרה. העוטר טוען כי תנאי זה מכבד עליו, ומבקש כי בית המשפט יורה על ביטולו.

בנוסף טוען העוטר כי ביקש להגעה לשיקום קבוצתי לאור התאמתו לשיקום והן הכינה להעברתו בשלב מאוחר יותר לשיקום פרטני. העוטר אף טוען כי יתר מראש על זכותו להופיע בפני ועדת שחרורים, הגם שחלפו כבר יותר מ-3/2 ממאסרו, וזאת כדי שיכל להגיע לשיקום הקבוצתי. לטענותו, ובשים לב להוראות סעיף 3ה' לפקודה 04.54.02 של שב"ס, יש לראות את זכאותו להשתתף בשיקום קבוצתי מעת שהשלים 3/2 ממאסרו, ובנסיבות אלה עוטר הוא לצאת לשיקום הנ"ל.

ב"כ שב"ס עותרת לדחות את העתירה. בכל הנוגע לתנאי הפיקוח על העוטר בחופשה, טוענת ב"כ שב"ס כי מדובר בהחלטה שהתקבלה בהתאם לדרישות המשטרה, ובנסיבות אלה ההחלטה שב"ס היא החלטה סבירה ואין להתערב בה. בכל הנוגע לזכאות העוטר להשתתף בשיקום, מצינית ב"כ שב"ס כי בהתאם לסעיף 7ב' לפקודה 04.54.02, מועד יציאה לשיקום קבוצתי יהיה כאשר לאסיר יתרה של 42 חדש לכל היותר לפני המועד הצפוי לשחרורו. מאחר וטרם הגיעו התקופה, מミלא אין העוטר זכאי להשתתף בשיקום.

שמעתית את טענות ב"כ הצדדים. בכל הנוגע לדרישת הפיקוח על העותר באמצעות ערב - סבור אני כי יש מקום לשקלול שוב את עניינו של העותר. בעבר יצא העותר לחופשות ולא נדרש בכל אותן תנאי פיקוח. בהמשך סוג אסיר אלמ"ב ובפועל בוטל סיוגו לאחר בחינה חוזרת של שב"ס. דרישת הערב המלאה הוספה רק לאחר אותן אירוע, במהלךו סוג העותר כאסיר אלמ"ב, כאמור, סיוג זה שונה ביוזמת שב"ס. בנסיבות אלו, נראה כי היה מקום לשקלול אם יש צורך בתוספת הפיקוח של ערב מלאה, ואם חל שינוי כלשהו, למעט אותו סיוג שככל הנראה היה מוטעה ובוטל, המצדיק את הוספת דרישת הערב המלאה.

מאחר ואין לפני את אותה תשתיית עובדתית, על בסיסה החליטה המשטרה לדרש כי העותר יהיה מלאה בערב, אני מורה כי בעניין זה יוחזר הדיון לשב"ס ולמשטרה שיבדקו, על רקע התנהגוותו של העותר לאורך שנים, האם אכן נדרש הערב המלאה. לעניין זה יבחנו, בין היתר, אם יש מידעים למסוכנות או כל נתון אחר על בסיסו מוגבלים תנאי חופשה, ייתנו את החלטתם. החלטתם החדשת תתקבל תוך 30 ימים מהיום.

בכל הנוגע לבקשת העותר לצאת לשיקום קבוע - סעיף 7ב' לפקודה 04.54.02 קובע כי **"מועד הייצאה יהיה ככלאסיר יתרה של 42 חדש לכל היוטר לפני המועד הצפוי לשחרור"**. ב"כ העותר טוען, למעשה, כי יש לפרש את הביטוי "מועד הצפוי לשחרור" בהתאם להוראות סעיף 3 לפקודה הנ"ל, הקבועות בסעיף ה' כדלקמן:

"מועד צפוי לשחרורו: כל אחת מהאפשרויות הבאות לפי המוקדם מביניהן:

- (1) שחרור במועד בו ישלים האסיר נשיית 3/2 מתקופה המאסר בגיןיו התקופה של השחרור המנהלי**
- (2) מועד שחררו המלא של האסיר בגיןיו השחרור המנהלי**
- (3) מועד נדחה שנקבע על ידי ועדת שחרורים לבחינת שחרור על תנאי"**

לטענת הסגנור, יש לפרש את מועד הזכאות כאשר מבאים בחשבון גם את תקופת השחרור המנהלי. מטעם זה טוען הוא כי העותר כבר הגיע לתקופה בה הוא זכאי לשיקום קבוע.

ב"כ שב"ס טענה, כי המועד הצפוי לשחרורו של העותר הינו, **בליל התיחס לשחרור המנהלי**, 18.3.29 (עמוד 2 שורה 16 לפרטוקול). מכאן גם אין חולק, כי טרם הגיע המועד בו יש לעותר יתרה של 42 חדש מאסר. אלא שבהסתמך להוראות סעיף 3ה(2), יש לעורק את החישוב לפי **"מועד השחרור המלא של האסיר בגיןיו השחרור המנהלי"** (ההדגשה הוספה - ר.ש.). לא ידוע לבית המשפט מהו המועד הנ"ל, ואולם מהוראת הפוקודה הנ"ל עולה כי יש להביא בחשבון גם את השחרור המנהלי במסגרת בדיקת הזכאות להשתתפות בשיקום קבוע.

אשר על כן, אני מורה כי עניינו של העותר יוחזר לשב"ס גם לעניין זה, כאשר תיערכ בדיקה מחודשת של המועדים לשחרורו המלא של העותר בגיןיו השחרור המנהלי, וככל שלאחר הבדיקה יימצא כי קיימת יתרת מאסר של 42 חדשים, כי אז תשקלול ועדת השיקום את התאמתו של העותר לשיקום קבוע.

נבהיר לעניין זה, כי ועדת השיקום למעשה טרם דנה בעניינו של העותר, מאחר ושב"ס קבוע כי הוא אינו עומד במסגרת

עמוד 2

הזמןים המוקנה לו זכאות לשיקום. מובן כי איןני מביע כל עמדה בכל הנוגע להחלטה שתתקבל אצל ועדת השיקום. כל שבית משפט זה מורה הוא שיכל של אחר בדיקה מחודשת, ימצא שהוותר עומד בתנאי יתרת המאסר, לפיהם ניתן לשקל את עניינו, כי אז יבוא עניינו בפני ועדת השיקום כדי שתבחן את התאמתו לשיקום קבוצתי.

בסיכוןו של דבר, אני מבהיר את עניינו של העותר לשב"ס כדי שיבחן את שני הנושאים שפורטו בפסק הדין, בהתאם לאמותה המידה שפורטו לעיל.

המצוירות תשליך פסק דין לב"כ הצדדים וכן לעותר באמצעות מחלוקת האסיר בשב"ס.

נתן היום, א' שבט תשע"ד,
02 בינואר 2014, בהעדך
הצדדים.

ר' שפירא, שופט